

СРБИЗМИ У ТУРСКОМ ЈЕЗИКУ

(Фото: Весник.нет)

Подунавље Хелма (Балкана) је простор најстарије и најсјајније преисторијске цивилизације, која се крстосано ширила по свету што подразумева и правац од Европе ка Истоку, а не обратно на чему упорно инсистира званична наука.

О културном утицају старога Хелма сведоче сличности Истока и Запада у језику, обичајима, митологији и предању, као и писани извори античких писаца. Али, сви докази старохелмског културног источника се систематски прикривају, од погрешне терминологије до нетачних поставки и тумачења.

Културне тековине преисторијске културе Хелма (Балкана) пренели на Исток чак до Индије старохелмски Арији, најчешће познати као Меди, Тројанци или Сарбати. На Истоку су они познати као Јаване или „јахачи“, јер је коњ пре њих био непозната животиња на Истоку. Они су у Азији створили Асирију, огромну државу различитих народа где су Арији били повлашћена мањина вишег сталежа с пресудним културним утицајем. Тако је асирска култура постала темељ данашње индијске, персијске, арапске или јеврејске на Истоку, као што је та иста старохелмска култура темељ латинске и јелинске (погрешно грчке) на Западу. Она је нама данас позната под заједничким измишљеним именом „индоевропска“, како би се прикрило њено аријско или сарбатско порекло.

Посебан облик ових културних утицаја представља простор М. Азије, где су медски Арији или Сарбати имали превагу у физичком типу.

На територији данашње турске државе, они су имали три државе у континуитету од почетка другог миленијума до краја Гвозденог доба (приближно 2000 – 750) година ст. ере: Хетија, Бригија (Фригија) и Људеја (Лидија).

Почетком 14-ог века, када је Турака Османлија било свега 5000 хиљада ратника, у М. Азији је живело 400.000 Срба потомака античких Сарбата. У антрополошком смислу ни данас у Турској нема више од четвртине становништва правих Турака. Отуда, малоазијски турски је посебан језик у односу на све остале средњеазијске турске језике, с утицајима србског, асирског, арамејског, персијског, хинду, арапског и јеврејског језика.

Осим историографских доказа, за србизме у турско-источњачким језицима постоје језички и логички показатељи. Србски језик спада у групу флексивних или најразвијенијих језика, док турски спада у најмање развијене језике, иако је старотурски много ближи србском. Да не говоримо о митолошким појмовима или оним лексемама које су далеко старије од појаве Селцука у М. Азији (11 век). Поготово, нису логичне неке уобичајене тврдње, о кулинарском утицају или привредним изразима јер су Турци били номади. Једино, ако су ти номади носили земљу у сепетима на коњима и правили авлије у степама средње Азије.

Како може реч „бакар“ (ариј. шабара или кабара) да буде турска (Вук),[1] кад је археометалургија бакра на Хелму (Балкану) старија барем 7000 година од историјске појаве Турака? Омиљени „турцизам“ је планина **Авала** која носи име по старој србској богињи Нава (ариј. авара), одакле је и српска реч „авал“, зло, покора, али и келтски Авалон (доњи свет)! Чувено „**ајде**“ је од србског корена ај, ићи, инф. ајати, ајати (скитати, лутати), по коме су у србском језику „ајдец“, намера поласка, „ајка“, скитара... па и епска коловођа „Ајкуна“ из србске народне песме. Осим тога, овај глаголски заповедни начин употребљава се и данас на огромном простору Србије и Хелма (Балкана), М. Азије и Кавказа. Зар је привредна реч „**амбар**“ (ариј. амбара) номадских Турака, када је Арапи и сарбатски Алани с Кавказа имају у истом значењу житнице?

У једном новинарском чланку има мало места за побијање погрешних тумачења једног језика, јер ту функцију има речник, али могу утицати на одређивање става. Назив „**Булбудер**“ је од архаично србског билбила, славуј (искварено „булбула“). Ћалије је „**трњак**“ од ариј. шила (кила), сула, оштрица по којој је „**чалија**“, трн. Реч „**теразије**“, ариј. туласарини, треперење (< тула, вага), дала је Теразије. „**Топчидер**“ је кованица „топ“ и „долина“, од ариј. √ даб', ударити + дара, до(л). Израз „**тефтер**“ је пренешено значење ариј. дева–тару, свето „**божанско дрво**“ или запис, на коме се „писало“ урезивањем крстова. Именски додатак „лук“ је од корена лок, видети, у значењу препознатљивости, док је додатак „**џија**“ од ариј. џаја, магијска реч за освајање или потчињавање. Реч „**бакшиш**“ (ариј. б'акша, храна, јело, пиће) постоји у енглеском и персијском језику, али дечија реч „**бљак**“ за јело сведочи о њеном србском пореклу.

Чак и турска историографија тврди, да Срби нису били под Турцима 500 година већ под потурицама!

Те исте србске потурице упропастиле су и турску царевину, али србски медији и владајући историчари и даље подржавају историјске заблуде о Турцима, међу којима су и „турцизми“ у србском језику који представљају србизме окренуте на главу.

О томе говори С. Билбија у књизи „Староевропска књижевност“: Тек када се буде проучио људејски (лидијски), ликијски и језици М. Азије, видећемо да су оно што зовемо „турцизми“ **уствари србизми.**

Бројне верске грађевине у Турској и данас чувају турске књиге на србском језику, јер је србски три века био службени државни језик у Турској! То у Турској није табу тема, као што немачка историјска наука нема проблем с „норманском теоријом“ које се званично одрекла.

У Србији постоји проблем с онима који су „већи католици од папе“, без обзира да ли је у питању идеологија или су они то по рођењу и васпитању.

[1] Вука хвали или куди српска наука, али његова дела су до нас доспела преправљана, тако да коначан суд о њему могу дати само оригинали. **Једино, што му се за сада може приговорити, јесте морална примедба у вези продаје старих манастирских књига.**

Извор: vaseljenska.com – Слободан М. Филиповић